

אשר ריין

על הסרטן שלי: שיר אהבה

הצעה לתרגיל לאומי במדיטציה
למתחילים

לא היצר הוא שתועה
בסבך חיינו

לא העפר הוא שמכסה
על כל מתינו
אלא אנחנו
אנחנו

לא היס הוא שטובע
בתוך עורקינו
לא תאור הוא ששוקע
בכל דרכינו
אלא אנחנו
אנחנו

לא המקום הוא ששומע
את שתיקותינו
לא החלום הוא ששקובע
את מחשבותינו
אלא אנחנו
אנחנו
לבדנו

שב סיגריה נדלקת בפני כמאליה.
אני שואף נושף והעשן מסתלסל כמתרסה.
בישר עלי לומר: מה שרוחש צקשו

במסתרים, בתוך גופי זורם,
בא רק מהלב. הסרטן מחמד שלי אומר:
היה שקט, איש. הרי אינני ספשי!
וז' התועלת שבתלות הדדית.

אני עומד יושב אני שוכב חולף
הינו הך. מתחת לעור יגדל וישתבח
יצמח מקל תנוחותי יפרח מקל תנועותי
ולפתע יתגמד מרצונו וימוג כנעלים.
בישר לומר: אני רגוע וזה בא רק מהשכל.

הממאיר שלי אומר: אני לא קטלני,
רק טפיל חכם וידידותי מאד, היודע
שאם אדוני ימות - גם אני מת. עשן
הסיגריה מסתלסל מפני ביוהרה שבמאזן תלותי.
ככה אנחנו חיים בשלום בהבנה גמורה
זה עם זה, לפחות בינתיים, ללא מורא.

אלה היו

אלה היו הלילות
חשוכים מוארים חשוכים
בין ארבעה קירות דקים
כנמוק אדם לעדון הפחדים.
אלה היו המסכות
שהסתירו אותנו כבאשליה מרה
גם מעצמנו. וכסילות כסו
על שמי הארץ.
אלה היו הלילות
חדתים גלויים חדתיים.
אלה היו המתדללים
שהותירו אותנו אטומים
בחדרינו, בהם ישבנו כשבוים,
שוחקים אדישים שוחקים.

עדיין ירושלים

עדיין קול
נושן נושב באוזני,
קול פבוי של אבנים
לוחטות בפצע בעור הערב.
עדיין ירושלים החי
צויה עומדת לה
כחומה סביב לי
ירושלים התרגה
בגחלי התודעה.
עדיין ריח ההרים
פאן בשערי הים
פמו לפני שער הרחמים
ותגלים שואגים אלי כאריות
ומתנשאים להרף רגע להיות
בדל-הרים.